

מאפשרים את התמוגגותם, הופכים הם ל-
חומר קטלני.

אשר לגוים הקיימים עדיין, הודיע הצבא כי בעתיד הם יישפרו במיתקנים מיוחדים, שפיתוחם עומד לפני השלמה.

דובר הצבא לא הודיע על הפסקת הייצור של גוים קטלניים. נראה שעל פיתרון זה, לא חשב עדיין איש בפנטגון.

שמן זה יפה

מי קבע בעצם בלשונות שמן פירושו להיות מכוּעַר, ויפהפיה חייבת להיות רזה? "שמן זה יפה", היהרה לאחרונה הכרזה ברחבי ארצות-הברית. המכרזים, כפי שניתן היה לצפות, היו האנשים השמנים. **אזכה אותה שמנה.** לאנשים השמנים נמאס. במשך שנים הם משמשים נושא לבידוח של כל קומיקאי מתחיל. ישנם גיבנים הסגורים בפניהם, ישנם בגדים שגיבנים מיוצרים במידות שלהם. מבוּקֵר עַד ערב מספרים להם שהם על סף המוות, בגלל עודף השומן שלהם. כמה זמן יכול אדם לסבול התקפה מרוכזת כזו — אפילו

זה — אל תחיישי. נפנפי את זה לעיני כל."

יוון

להרעיל את העולם כולו

העולם כולו עקב השבוע בדאגה אחרי התפשטות מחלת החולירע. אך כאילו לא היה די בכך, היתה לגרמנים סיבה נוספת לדאגה — ואולי הרבה יותר מוחשית: איר-גון מחתרת יוּגוּ, הלוחם במישטר הקולו-נלי, הודיע כי הרעיל ביוון משלוחי פירות שנועדו ליצוא לגרמניה המערבית. האפקט היה פצצתי: שלטונות הבריאות של גרמניה המערבית הועמדו הכן, החלו בודקים בקפדנות את המישלוחים מיוון. ה' השפעה על הצרכנים לא נודעה עדיין, אך מתגובות יוניות ניתן להבין את הצלחת ה' מירדים, הקוראים לעצמם ההתנגדות החדשה **חיים ארוכים — או קצרים?** ממ' שלת יוון יצאה בהכרזה הקובעת כי "זוהי הפרחת יונים באייר, שאין לייחס לה כל חשיבות. צעד זה מוכיח רק את ארסיותם של אויבי יוון." יו"ר איגוד היצואנים ה'

הטעות הגדולה

ההסטוריה מלאה בסיפורים אודות טעויות גדולות וקטנות שנשכחו בהם מנהיגים, עמים ותרבויות שלמות. גם בהסטוריה שלנו ניתן להצביע על טעויות שונות שטעו בני-עמנו במשך הדורות. הצרה היא שמנהגים של טעויות הוא — ממש כמו מעשים טובים ונבונים — להכריע על במעט על מהלך אותה ההסטוריה שהם חלק ממנה.

טעות כזו טעו בני עם ישראל בסביבות השנה 135 לספירה. כדי שובין את ה"למה" שמאחורי אותה טעות, כדאי שנסתכל קצת על הרקע: עם ישראל נוצר וגובש על-ידי מאורעות שהיו בידי אלוהי ההסטוריה לכלי-יצירה. קריאת אברהם, העבדות במצרים, יציאת מצרים, מעמד הר סיני, השנים במדבר, כבוש כנען, מלכות דוד, גלות 10 השבטים וגלות בבל. לכל אורך ההסטוריה היו קראו הנביאים — בשם ה' — אל העם להסתכל אל מעבר לקרבן, לכהונה, לבית-המקדש ולכל החיצוני שבדו, אל אלוהים חי ואוהב וקדוש, רבי-כוח ורבי-מעש. העם הזה נקרא להיות "אור בגוים", תמרור וציון דרך שיצביע אל אלוהי האמת ואל דרך החיים שדעת אלוהים זה מחייבת. אלא שהעם נתפס בכל פעם לחיצוני: "היכל ה', היכל ה', היכל ה' המה", "למה לי רוב זבחים?...". "קציני ישראל מתעבים משפט ואת כל שישרה יעקשו... ועל ה' ישענו לאמור, הלא ה' בקרבנו? לא תבוא עלינו רעה!"! משהתמיד העם בחוסר יכלתו לתפוס את העיקר והחשוב, ואף ניצל את החיצוני כדי לעבוד אלילים ולאוהים-שאינם-אלוהים, תוך שהוא מוניח את ה"חכד הצפתי, ולא זכח...". ואת האמת בתוכות (כלומר, בפנימיות הלב), נשלח לבסוף לגלות. דבר זה שימש נקודת-מפנה מרכזית בחיי העם, שכן, כשהם עומדים בפני האיום (הממשי ביותר) של התבוללות ואבדן כל קיום לאומי, נודעקו מנהיגי העם להקים גדרות מסביב לזהות היהודית כדי להגן עליה מההשפעה האדירה של תרבות בבל המתקדמת (דאז). מכאן ואילך קמה הנהגה חדשה בעם, הנהגה שיצרה ברבות הימים את בית-הכנסת, את המסורת (התורה-שבעל-פה מתחילה מכאן) ואת כל אותה יצירה שאנו מכירים אותה היום בשם "היהדות החרדית". אין ספק שהיה בצעד זה באותם ימים הרבה מן הטוב, כמו שאין גם ספק שגדרות אלו (כשהן מחוזקות והולכות ומתרחבות אל כל מישורי החיים) הגנו על הקיום היהודי במשך הדורות. אלא מאי? הצרה היתה שכאשר שב העם לארץ — ובמשך הדורות הרבים מאז ועד עתה — לא ידעה הנהגה להבדיל בין עיקר לתפל, בין מהות למכשיר, והם החלו מזהים את עצם הקיום היהודי עם המסורת שיצרו, ואמנם, נשתמר הקיום — כמו בקופסת שימורים סגורה — תוך שהזוהת, המהות היהודית, מתעצבת ומתעמתת.

ואז, כאשר קם אחד ישוע מנצרת וקרא אתגר לדרך זו, ראו בו הפרושים איום לעצם המהות היהודית (בעוד שהוא היה זה אשר, בעצם, נתן לה את הבטוי השלם ביותר) ונטו להתרחק ממנו. עד-כדי-כך שקל היה למנהיגים של אותם ימים, המתחייבים והכהונה הגדולה, להביא לחיסולו של ישוע בלא שתהיה התנגדות ממשית כל-שהיא מצד העם. הנוצרים נוהגים לראות בכך את דחיית עם ישראל את ישוע ואת תורתו, ואף להאשים את העם באותו מהת נורא. אבל לא כן הדבר. ישוע לא נדחה על-ידי העם עד לימי מרד בריכוכבא, שכן עד לאותה עת היו אלפים רבים מדלת העם, מן הפרושים ואף מן הכהנים, שראו בו באמת את משיח ישראל.

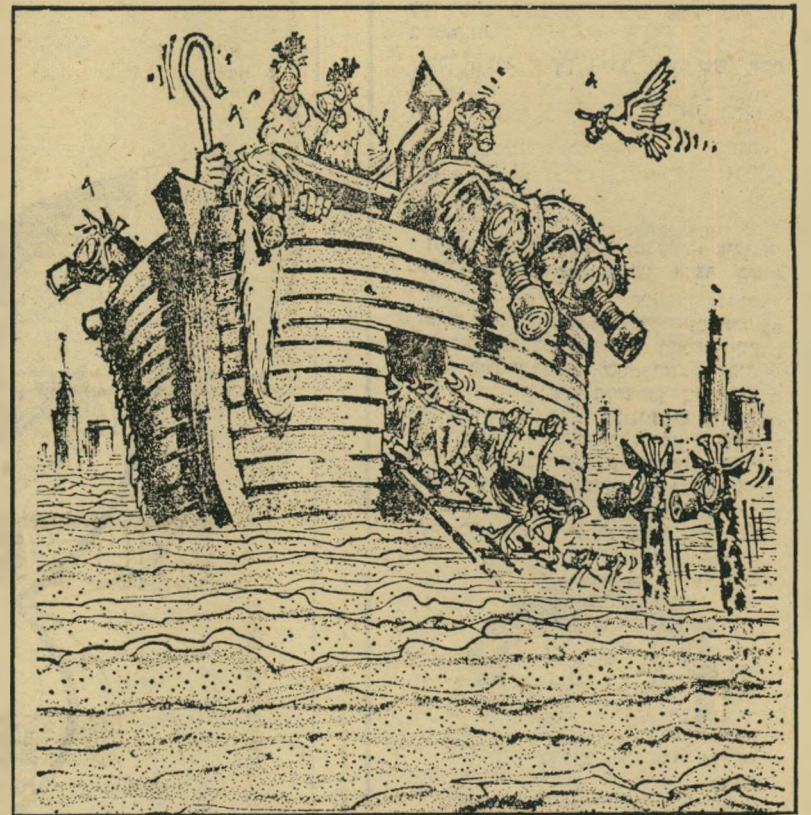
אבל מרד בריכוכבא ספץ (בשנת 135 לספירה, בערך) והעם החל נאסף אל דגלו, כשמספר הולך וגדל רואה דחאק בו משיח וגואל. בתחילה הטצרפו אותם יהודים-תלמידי-ישוע למרד, אבל משנסתבר להם כי בריכוכבא טוען לכתר ה' משיח, נמצאו הללו במצב בו לא יכלו להלחם עוד לצידו, שכן לא היה ספק בלבם שהוא איננו המשיח, בדעתם כי ישוע מנצרת, הוא משיח ישראל ובן דוד. כאשר עזבו את שורותיו הכריזו עליהם בריכוכבא מלהמת-חרמה. כשהוא הורג בהם לאלפיהם. העם, אחוז בלהט הנצחונות על רומי האדירה, להם זכו בהנגתו של שמעון זה, דחק אותם מתוכו (המינים, כפי שאז נקראו) בראותם אותם בוגדים לאומה.

מאז נחרבה מלכות "בריכוכבא, נסך יהודה" וטענתו לכתר המשיח נתבדתה. אולי הגיע הזמן שנבחן מחדש, אם כן, את טענותיו של ישוע? יש כאן בארץ מספר הולך וגדל של יהודים, צעירים ואחרים, המושכנים הן מן הכתובים והן מנסיון-חיהם כי אכן בו, בישוע זה מנצרת, נמצא מחדש את פשר ותוכן יהדותנו — ואת צלם האנוש. אנו קוראים אתגר מחדש לבני-עמנו: **מצאנו את המשיח — ואת הישועה!**

בחנו את דברינו.

ת.ד. 2234, רמת-גן
מכתבים ייעוץ.

ירובעל

תיבת-ינוח 1970

(קונארד, ב'לוס-אנג'לס טיימס')

יווניים קבע, בהצהרה לעיתונות, כי פירות תוצרת יוון אינם מכילים דבר מלבד שמש, ים וכל אוצרות הטבע. לא היה לו ספק כי הגרמנים ימשיכו לאכול פירות אלה, "כדי לזכות בבריאות, יופי וחיים ארוכים".

ההתנגדות החדשה, מצידה, הגיבה בהודעה קצרה: "בעתיד, לא נוהיר יותר מראש כאשר נרעיל מישלוחי יצוא, נמשך להרעיל עד שהדמוקרטיה והחופש יחוזרו ליוון. ה' שעה היא שעת מאבק, לא שעת עסקים".

אנגליה

הנסיכה מרגרט

מאחורי סורגים

גם האנגלים נסערים בימים אלו — לא פחות אולי מהגרמנים. הסיבה, הסיבה, יחד עם זאת, שונה במיקצת: תמונה חדשה של הנסיכה מרגרט, אחותה של המלכה, שי הוצגה בגלריה הלאומית בלונדון לרגל יום-הולדתה ה-40 של הנסיכה.

התמונה, בה נראה קלסתרר של הנסיכה כה כשוא מטושטש ואחורי שורת קווים המזכירים סורגי כלא, זכתה לתגובות זועמת, מחריד, שעוררייה — בעוד עינה האחת של הנסיכה מצוירת בחחול צלול, חסרה עינה השנייה כל צבע, וחצי פרצו-פה נראה כעטוף מסיכה. הנסיכה נראית כאחת המלכות לבית טיודור המצפה ל' הוצאתה להורג" זעק הדיילי מייל, בה' ביעו את דעת רוב נתיני הממלכה.

היחיד ש שנשאר שליו בכל המהומה היה כריאן אורגן, הצייר בן ה-35 שצייר את הזוועה הזו: "איני מתכוון להסביר מאו' מה בקשר לתמונה" הגיב. "להסביר — פירושו הודות בכישלון".

כשהוא שמן וטוב-לב? השבוע הם יצאו למלחמת-נגד.

הם הקימו אירגון בשם האגודה הלאומית לעזרת אמריקאים שמנים — שכונה מיד, בקצרה, איגוד השמנים — ובאמצעותו פתחו בהתקפה מרוכזת. "האמת היא שרבים מאמינים ששמן זה יפה, רק פוחדים היהודות בכך, בגלל שטיפת-המות", הכריז ויליאם פאברי, 29 מהנדס אלקטרוני ממידינת ניו-יורק ונשיא האגודה. פאברי עצמו הוא בחור תמר שמשקלו 70 ק"ג בלבד. אשתו, לעומת זאת, שוקלת יותר ממאה קילו —

"וכך בדיוק אני רוצה אותה", אמר הגבר. **מי רוצה דחלילה?** פאברי ציין כי בעצם דת החלילות פרושה רק באירופה ה' מערבית וארצות-הברית. "בדרום-אמריקה, בגרמניה ובאיי הים-הדרומי, מעדיפים הגב' רים גברות מרופדות — וכל המרבה הרי זה משובח. שם לא מתלהבים משלוי העור והעצמות הנקראים חתיכות בתרבות המער' בית שלנו".

אגודת השמנים איננה דוגלת באידיאולוגיה של שומן. רבים מחבריה הם רופים, שהצי-טרפו בגלל אהדתם לשמנים וסלידתם מן הרדיפות שהם נרדפים. רבים מהחברים ה' שמנים משתייכים לאגודות שומרי-מישקל. כל מה שאגודה מנסה לעשות זה — להעי-לות את המוראל הירוד של השמנים ב' רחבי ארצות-הברית, לגרום לרופים לחדול מלהסתכל עליהם כעל גזע נחות.

בנסיגנה זה זכתה האגודה להצלחה כבר מרגע ראשון. העידה קרול לובין, רחקה בת 27: "תמיד סבלתי בגלל השומן שלי. אבל מאז שהצטרפתי לאגודה, הגבתי את שולי החצאיות של 15 ס"מ. הירכיים השמנות שלי הפסיקו להסריע לי. הפילו-סופיה החושש שלי היא: אם יש לך את